הצפרדע הירוקה

בארץ רחוקה ששמה כבר שכחתי חיו פעם שני מלכים בשם פרידור ודיאמנטינו. הם היו בני דודים ושכנים והפיות שמרו על שניהם. אך האמת היא שנשותיהם אהבו אותם הרבה יותר מאשר הפיות.
כפי שזה קורה בדרך כלל, לנסיכים קשה יותר להיות טובים מאשר לאנשים פשוטים. וכך גם היה עם פרידור ודיאמנטינו אך הפיות קבעו שדיאמנטינו הוא הגרוע יותר. ובאמת הוא התנהג כל כך רע כלפי אישתו אנגלנטינה שהפיות לא נתנו לו לחיות יותר והוא מת, והשאיר אחריו בת קטנה.
מובן שהילדה ירשה את הממלכה אך מאחר שהייתה עוד קטנה האלמנה של דיאמנטינו הוכרזה כעצרת. המלכה אלמנה הייתה חכמה וטובת לב ואנשים אהבו אותה. אך דבר אחד צער אותה, הוא שמסיבה כלשהי הפיות החליטו שהן תגדלנה בעצמן את הנסיכה הקטנה סרפנטינה.
פרידור, המלך השני אהב אמנם מאוד את אישתו קונסטנצה, אך לא דאג לה כראוי ולא נתן לה את תשומת לבו מספקת, ובכך גרם לה צער רב. כדי להעניש אותו על כך הפיות החליטו שהיא תמות פתאום.
רק אחרי מותה הרגיש המלך כמה שאהב אותה, והאבל שלו היה רב (אם כי לא שכח לרגע את חובותיו המלכותיות) שאנשים קראו לו פרידור המתאבל.
אמנם קשה לתאר שאדם כלשהו יוכל לחיות כמו פרידור, שקוע באבלו במשך חמש-עשרה שנה, והוא היה מת בוודאי לולי הפיות ששמרו עליו.
הנחמה היחידה של המלך הייתה בבנו ספיר, שהיה רק בן שלוש כאשר מתה אמו. תשומת לב רבה ניתנה לחינוכו וכשהיה בן חמש-עשרה הוא ידע כבר הכל מה שצריך לדעת נסיך. חוץ מזה הוא היה גם נאה, נעים הליכות ומלא חן, ואהב מאוד את אביו. אלא שהפיות התחילו לחשוש שהדבר יפריע בתוכניות אותן הן עשו עבור הנסיך הצעיר. לכן שמו בחדרו מראה קטנה במסגרת שחורה, כזו שמביאים מוונציה לעתים קרובות.
מספר ימים הנסיך לא הרגיש שמשהו חדש

הופיע בחדרו, אך יום אחד ראה את המראה וניגש כדי להתבונן בה טוב יותר. להפתעתו הוא ראה בה לא את בבואתו שלו, אלא פני נערה צעירה, יפה כמו בוקר שמש. ולא רק זאת, אך במראה קסומה אפשר היה לראות כל תנועה של הנערה הצעירה.
כפי שניתן לתאר, הנסיך אבד את ראשו כליל ולא ניתן היה להוציאו מהחדר שלו, כי היה כה עסוק בצפייה בנערה. מובן שהיה נהדר לראות את אהבתו בכל רגע, ויחד עם זאת הוא חשש מהרגע בו ההרפתקה הזו תיגמר.
המראה הקסומה נשארה בחדרו כשנה אך פתאום הוא ראה דבר שהדאיג אותו. כאשר הביט על הנערה נדמה היה לו כי אצלה נמצאת מראה דומה, בעלת אותו הכוח הקסום.
ואמנם צדק. המראה הייתה אצל הנערה רק זמן קצר, אך היא שכחה את כל חובותיה בגלל כך. ספיר יכול היה לנחש בקלות מדוע הנערה עסוקה כל כך בהבטה במראה, אך הוא, למרות שניסה זאת, לא יכול היה לראות את הפנים שהיא רואה במראה. הוא יכול היה רק לדעת שאלה פני גבר וזה גרם לו להיות קנאי ביותר.
אלה היו מעשיהן של הפיות ואנו חייבים להניח כי הייתה להן סיבה לכך.
עברו כבר חמש-עשרה שנה אחרי מות אמו והנסיך ספיר היה אז כבר בן שמונה-עשרה. המלך פרידור שקע יותר ויותר בצערו ובסוף חלה מאוד ודומה היה שימיו ספורים. הוא היה אהוב מאוד על נתיניו והידיעה על מחלתו צערה מאוד את כולם ובמיוחד את הנסיך.
במשך כל זמן מחלתו המלך דיבר רק על המלכה ואל הגעגועים אליה ועל כך שבוודאי בקרוב יוכל לראות אותה. כל הרופאים וכל שיטות המרפא נוסו כבר ושום דבר לא עזר ובסוף המלך שכנע את כולם שישאירו אותו בשקט בחדרו, ושלא יבוא יותר להטריד אותו. המלך סבל במיוחד מכאבים חזקים בחזה והוא נשם רק בקושי. לכן הורה למשרתים לפתוח את כל חלונות חדרו, כדי להכניס יותר אוויר צח.
יום אחד, כאשר המלך היה לבדו, הופיעה ציפור צבעונית, שהסתובבה ליד הארמון ובסוף התיישבה על אדן החלון של חדרו. נוצותיה היו כחולות וזהובות, רגליה ומקורה מאודם נוצץ, עיניה מבריקות יותר מכל יהלום, ועל ראשה

היה כתר. אינני יכול לתאר ממה עשוי היה הכתר, אך אני בטוח שהוא היה מפואר יותר מאשר כל השאר. לא אוכל לומר כלום על קולה, כי היא לא שרה כלל. למעשה היא רק הביטה ללא הפסקה על המלך, ועם מבטה הרגיש המלך שכוחו החוזר אליו. כעבור רגע הציפור עפה לתוך החדר ולא הפסיקה להביט על המלך, והוא נעשה חזק יותר ויותר עד שהבריא כליל והיה חזק אפילו יותר מאשר לפני מות המלכה.

מאושר מהבראתו ניסה המלך לתפוס את הציפור, אך היא הייתה זריזה ביותר והצליחה להתחמק.

לשווא הוא תיאר את הציפור לאנשי חצרו שהתחילו לחפש אותה בכל הסביבה, אך למרות כל המאמצים לא הצליחו למצוא אותה. היא נעלמה כליל.

אהבתם של אנשי הארץ למלך פרידור הייתה כה רבה, והפרס על מציאת הציפור כה גדול שתוך זמן קצר כל אנשי הממלכה יצאו לשדות לחפש את הציפור והערים התרוקנו לגמרי. אלא שהבראתו של המלך הייתה זמנית בלבד ובקרוב הוא שב למצבו הקודם. הנסיך ספיר, שהצטער מאוד על מצבו של אבא האהוב, החליט שיוכל אולי להצליח בעצמו שם, איפה שאחרים נכשלו. הוא הכין את עצמו לחיפוש אחרי הציפור. למרות כל השכנועים הוא יצא לדרך עם פמלייתו, בתקווה שיאיר לו המזל. לא הייתה לו כל תוכנית ולא ראה כל סיבה להעדיף דרך אחת על שניה. הוא רק התכונן לבקר מקומות בהם מתאספות הציפורים. אך לשווא בדק את כל החורשות ולשווא שאל את כל מי שפגש בדרך. לא הצליח למצוא אותה או להיוודע על אודותיה.

בסוף הוא הגיע ליער גדול בו צמחו רק ארזים. אך למרות הצל הרב שיצרו העצים הדשא למטה היה ירוק ומכוסה בפרחים נהדרים. נראה היה לספיר שזה המקום בו הציפורים יבחרו לחיות והוא החליט לא לוותר ולא לעזוב את היער עד שיבדוק אותו מקצה לקצה. ועשה אפילו יותר. הוא ציווה להכין רשתות ולצבוע אותן באותם הצבעים כמו צבעי נוצות הציפור. הוא ידע שאנו נתפסים ביתר קלות במה שדומה לנו עצמנו.

במלאכה של עשיית הרשת נעזר הנסיך בצפרים מנוסים ובאנשי פמלייתו שידעו היטב את המלאכה. כי הרי איש לא יכול לשרת בחצר המלך אם לא יודע לעשות את הכל. בינתיים המשיך הנסיך לתור את היער ותוך כך נעשה צמא. הוא היה עייף למדי אך למזלו נתקל במעיין הנובע מים זכים ביותר. מאחר שהיה נוסע מנוסה הוציא מכיסו ספלון קטן (שבלעדי כזה לא יוצא נוסע מנוסה לדרך), ורצה לטבול אותו במים. אך פתאום צפרדע ירוקה, קטנה ויפה יותר מכל צפרדע אחרת, קפצה לתוך הספל.

ספיר ניער את הספל כדי להוציא אותה משם, אך היא חזרה וקפצה שוב פנימה. ספיר התרגז וניסה לזרוק את הצפרדע בפעם נוספת, כשפתאום הצפרדע הקטנה הביטה עליו בעיניים היפות ביותר שבעולם ואמרה "אני ידידה של הציפור אותה אתה מחפש, וכאשר תרווה את צימאונך, תקשיב לי."

הנסיך שתה לרוויה ואז, לפי הוראת הצפרדע הירוקה, נשכב על הדשא כדי לנוח.

"ובכן" אמרה הצפרדע "תעשה בדיוק רב כל זה שאומר לך, אך לא יותר מזה. קודם עליך לאסוף את כל הפמליה שלך ולשכן אותם בבקתה קטנה לא רחוקה, עד שתזדקק להם. אחר כך תלך, לבדך לגמרי, דרומה בדרך שתמצא ימינה מכאן. לכל אורך הדרך שתולים ארזי לבנון, ובסופה תראה טירה. ועכשיו תקשיב בקפידה קח את גרגיר החול הקטן הזה ושים אותו באדמה קרוב לשער הטירה. ואז כנס ישר לאורווה, בחור לך את הסוס היפה ביותר ואל תשים לב לדבר מלבד מה שאני אומרת כעת. קפוץ על הסוס וחזור הנה מהר כפי שרק תוכל. שלום, נסיך. אני מאחלת לך מזל" והצפרדע קפצה חזרה למים ונעלמה.

הנסיך, שהתמלא עכשיו תקווה, עשה בדיוק כפי שיעצה לו הצפרדע. הוא השאיר את פמלייתו בבקתה ובעצמו המשיך בדרך שהצפרדע הראתה לו, עד שהגיע לטירה מפוארת. הוא לו התפלא מיופייה אלא מהר הטמין את גרגיר החול באדמה. באותו רגע כל השומרים נרדמו ושערי הטירה נפתחו. הוא רץ מהר לאורווה וכבר בחר את הסוס היפה ביותר כשפתאום שם לב לרתמה מפוארת התלויה ליד. הוא הבין

שהרתמה שייכת לסוס ובלי לחשוב לקח אותה ושם אותה על גבו של הסוס (כי באמת קשה להאשים את מי שגונב סוס גם בגניבת הרתמה).
אך באותו הרגע כל אנשי הטירה התעוררו, התנפלו על הנסיך, תפסו אותו והובילו לפני בעל הטירה. למזלו הוא מצא חן בעיניו של בעל הטירה, ולמרות שתירוצים שלו היו חלשים ביותר ניתן לו ללכת משם.
מאוד עצוב ומבויש חזר הנסיך ברגל אל המעיין ושם הצפרדע התחילה לגעור בו.
"למי אתה חושב אותי?" קראה בכעס "האם דיברתי אליך רק להנאתי? מדוע לא שמעת בעצתי?"
אלא שהנסיך נראה כל כך אומלל ומבויש שבסוף גם ליבה של הצפרדע הקטנה התרכך והיא נתנה לו עוד גרגיר אחד, אך הפעם גרגיר זהב ולא חול.
היא נתנה לו הוראה לחזור לטירה כמו קודם, אך במקום ללכת לאורווה להיכנס יש לטירה עצמה. שם היה עליו לעבור במהירות בכל החדרים עד לחדר מלא ריח בושם. בחדר זה ימצא נערה יפהפייה, ישנה. עליו להעיר אותה ולקחת אותה משם, בלי להתחשב בהתנגדותה. הנסיך מילא את הוראות הצפרדע זו אחרי זו וגם בפעם השניה הכל יתנהל בסדר. הוא מצא את הנערה הישנה במיטתה, העיר אותה ואמר לה ללכת איתו. אחרי שכנוע קצר הנערה הסכימה, ורק ביקשה שיתן לה ללבוש את שמלתה. הבקשה נראתה לו הגיונית ולא עלה על דעתו של הנסיך לסרב לכך. אך ברגע שהיא רק נגעה בשמלתה כל אנשי הטירה התעוררו והנסיך נתפס ונקשר. הוא היה נבוך ואפילו לא ניסה להסביר את מעשיו אך הפיות ידידותיות שלו דאגו לרכך את לבם של אנשי הטירה והוא יצא משם בלי עונש.
מה שהדאיג אותו עכשיו במיוחד הייתה המחשבה על פגישה עם הצפרדע הקטנה שנתנה לו את עצותיה. איך יוכל להופיע בפניה עם סיפורו? אך אחרי לבטים רבים החליט בסוף שאין ברירה אחרת ועליו לחזור ולשמוע את מה שמגיע לו. והיא אמנם נזפה בו קשות כי הייתה מרוגזת ביותר, אך הנסיך ביקש בהכנעה את סליחתה והסביר שקשה היה לו לסרב לאישה

הצעירה ולמנוע ממנה להתלבש.
"עליך ללמוד לעשות כפי שאומרים לך" ענתה הצפרדע.
אך ספיר המסכן היה אומלל כל כך וביקש מאוד שתסלח לו עד שבסוף כעסה של הצפרדע פג.
היא נתנה לו יהלום קטנטן ואמרה "לך והטמן את היהלום ליד שער הטירה. אך תזהר לא להיכנס לאורווה או לחדר השינה. לך ישר לגינה ותעבור משם לחורשה קטנה ירוקה שבמרכזה עומד עץ בעל גזע זהב ועלי יהלומים. שם, על העץ הזה תמצא את הציפור שאתה מחפש כל כך. חתוך את הענף שעליו יושבת הציפור ותביא אותו לכאן מיד. אבל אני מזהירה אותך שאם הפעם לא תבצע בדיוק את הוראותיי, כפי שעשית כבר פעמיים, לא תוכל לצפות ממני כל עזרה יותר."
היא קפצה למים והנסיך, שדבריה נגעו מאוד ללבו, הבטיח לעצמו לנהוג הפעם לפי הוראותיה.
הוא מצא הכל כפי שתארה הצפרדע, חתך את הענף שעליו ישנה הציפור הצבעונית. הוא ראה אמנם לא רחוק משם כלוב זהב נהדר שיכול היה להיות לבית מצוין לציפור, אך לא נגע בו.
הוא חזר למעיין על קצה אצבעות, כדי לא להעיר את הציפור, אבל הופתע מאוד כי במקום עמד בית קטן, בנוי בטעם טוב ובדלת עמדה נערה יפה, שלמראיה ראשו הסתובב.
"גבירתי" קרא, בלי לדעת מה הוא אומר "מה? זו את?"
היא הסמיקה ואמרה "אדוני, זה כבר זמן מה אני מכירה את פניך, אך אינני חושבת שאי-פעם ראית אותי."
"הו גבירתי" ענה הוא "לא תוכלי אפילו לנחש כמה ימים וכמה שעות התבוננתי בפניך בהערצה."
והם סיפרו זה לזה על כל הדברים המוזרים שקרו להם והשתכנעו שבאמת ראו זה את זו במראות הקסם.
אחרי כל זה שאל הנסיך איך קרה שלמזלו הגדול הוא מוצא אותה מטיילת ביער, והאם ראתה את המעיין שכעת נעלם והאם היא יודעת דבר מה על הצפרדע, שלה הוא חייב כל כך הרבה, ולמי הוא צריך לתת את הציפור, שמשום מה עדיין ישנה בשקט על הענף.

"הו, אדוני" ענתה הנערה במבוכת מה "הצפרדע עומדת לפניך. שמע את סיפורי כי אינו ארוך במיוחד. אינני יודעת מי הם ההורים שלי ואיפה ארצי, ודבר היחידי ידוע לי הוא ששמי סרפנטין. הפיות לקחו אותי מיד עם היוולדי ומשפחתי לא יודעת עלי כלל. הן אלה שגידלו וחנכו אותי בנועם רב, אבל תמיד חייתי כאן בבדידות. אבל בשנתיים האחרונות הדבר לא הכביד עלי, כי הייתה לי מראה.." וכאן בישנותה ומבוכתה כמעת מנעו ממנה להמשיך, אך היא התעשתה מהר.

"אתה בוודאי יודע שהפיות דורשות ציות מוחלט. אלה הן ששינו את הבית הקטן הזה במעיין ואותי הפכו לצפרדע. ואלה הן שאמרו לי לדבר לאדם ראשון שיזדמן לכאן, כפי שדיברתי אליך. תאמין אדוני, שקשה היה לי להופיע בפניך בדמות איומה כזו, אך לא הייתה לי ברירה אלא לציית. בכל מעודי רציתי שתצליח במשימתך, ושתמצא את הציפור הנהדרת, למרות שאינני יודעת מדוע חיפשת אותה."

ואז ספיר הסביר את מצב בריאותו של אביו המלך וכל שסופר כאן קודם. סרפנטין התעצבה מאוד כששמעה זאת ועיניה התמלאו בדמעות. "אדוני" אמרה "אינך יודע כלום עלי פרט למה שראית במראה. ואני, שלא יודעת אפילו את שמות הוריי, לומדת עכשיו שאתה בן מלך." לשווא ניסה להסביר לה ספיר שאהבה עושה אותם שווים. סרפנטין ענתה רק "אני אוהבת אותך יותר מדי כדי להסכים שתינשא למישהו נמוך ממעמדך. מובן שאהיה אומללה מאוד, אך את דעתי לא אשנה. אם לא אשמע מהפיות שמעמדי שווה לזה שלך, לעולם לא אסכים להינשא לך."

הויכוח היה נמשך עוד הרבה לולי הופיעה פייה אחת במרכבת שנהב ואיתה אישה בוגרת. באותו הרגע הציפור התעוררה והתיישבה על כתפו של ספיר (ושם נשארה כבר כל הזמן) והתחילה ללטף בכנפה את צווארו. הפיה אמרה לסרפנטין שהיא מרוצה מאוד מהתנהגותה והציגה לפני ספיר את הגברת שבאה איתה. הייתה זו דודתו אנגלנטינה, אלמנתו של דיאמנטינו ואמא של סרפנטינה. ואמנם סרפנטינה הייתה בת מלך ועם היוודע לה זאת הייתה מוכנה לשאת את ספיר.

ואז התחבקו כולם, הפיה עלתה על המרכבה שלה עם אנגלנטינה לידה, וספיר וסרפנטינה ביחד עלו למושב הקדמי. הם גם שלחו מסר לפמליית הנסיך כדי שיחזרו לארמונו של המלך פרידור, כי הציפור הצבעונית נמצאה. ואז התחילו כולם לעוף באוויר במרכבה, ורק לסרפנטינה ולספיר נדמה היה שהזמן לא עובר כלל. הם היו עדיין נבוכים מאוד ושמחים שרואים זה את זו, כאשר המרכבה הגיעה לשערי ארמונו של פרידור.
המלך שכב גוסס על גג הארמון. אך כשרק הארמון נראה מהמרכבה, הציפור הצבעונית עפה ישר אל המלך והוא הבריא מיד. ואז הציפור הפכה לדמותה האמיתית, שהייתה לא אחרת אלא המלכה קונסטנצה, אישתו של פרידור, שכולם חשבו כי היא מתה מזמן.
פרידור שמח מאוד כשיכול היה לחבק שוב את אישתו ואת בנו ובסיוע הפיות הוחל בהכנות לנשואי ספיר וסרפנטינה, בתם של אנגלנטינה ודיאמנטינו ונסיכה לא פחות מספיר.
כל נתיני הממלכות שמחו מאוד וכולם חיו מרוצים עד סוף ימיהם.